

V Boru to šumí...aneb ohlédnutí za jedním super dnem...

Je 10. 10. 2009 v 8.00 ráno a VYKLAF – chrámový sbor z Domažlic (asi již netřeba představovat ☺), míří toho pochmurného rána do Boru u Tachova na už 11. ročník přehlídky chrámových sborů Plzeňského kraje. Těsně před devátou hodinou dojeli Vyklafové do Boru u Tachova, kde to toho rána skutečně žilo. Malé městečko hostilo opravdu početný zástup lidíček, které stejně jako členy VYKLAFu těší scházet se a ve volných chvílích objevovat krásu chrámové hudby různých věků. A všechny tyto ctitele a „producenty“ chrámové hudby přijel pozdravit i čerstvý sedmdesátník - plzeňský biskup František, který odsloužil v prostorách místního (nově opraveného) chrámu svatého Mikuláše mši svatou. Bohoslužbu zdobil gregoriánský chorál, k němuž se výtečně hodila latinská liturgie. Zástupcům města se při vítání biskupa podařila krásná glosa: „Otče biskupe, moc Vám děkujeme, že dorazíte vždycky jednou za čas...“ A otec biskup to vtípně okomentoval slovy: „Já vím, že kam biskup přijede, tam to jen komplikuje...“ ☺ Po bohoslužbě se chrámové sbory sešly v prostorách borského kina, kde je kromě příjemného tepla čekala nevídaná záplava všech možných i nemožných zákusků a moučníků a k tomu teplé i studené nápoje, aby čas do zahájení přehlídky chrámových sborů rychleji utíkal. VYKLAF (vyjídači klášterů a far) zaplesal a nešetřil chválou na adresu tvůrců těch dobrot... Jenže všeho moc škodí, po nějaké době už byli Vyklafové přeslazení a (protože chlebičky na přebití přemíry sladkého v nabídce chyběly), rozhodli se trochu vytrávit tím, že ještě trochu potrénují svůj program (no, moc zkoušek se pravda před dnem D nekonalo...). Vyklafové se nahrnuli do kinosálu a hop na pódium a šup rozezpívát a hurá přezpívat nachystaný repertoár. Zvědavcům, kteří se nechali do kinosálu vlákat zvonivým smíchem, kytarovými tóny a rytmickými ozvami tamburínky, Vyklaf vyřel zrak – jednoduše si zatáhl oponu a pokračoval nerušeně ve zkoušce. S oponou byla vůbec legrace. Kdo zrovna nezpíval (tj. varhanice – pozn. red.), mačkal střídavě knoflíky na zatažení a roztažení opony, což přispělo k originalitě zkoušky a hlavně k radosti dětí, které se přehlídky chrámových sborů účastnily v poměrně hojném počtu.

Po zkoušce zatoužili Vyklafové, nabuzení několika kelímky kávy, po troše pohybu a kultury a vydali se na radu místních k zámku a loretě, aby jim při procházce vytrávil a v bříšku vzniklo dost místa na slíbený guláš, aby si Vyklaf své jméno po právu zasloužil. Pravda, počasí procházce moc nenahrávalo, ale to přece drsné Chody nemůže odradit! Zima nezima, vydali se statečně prozkoumat místní kulturní skvosty a zahřáli se pohybem (není nad taneček na přechodu pro chodce). Jaké zklamání, když se ukázalo, že toho dne je zámek i s loretou veřejnosti uzavřen! Co s tím? Vyklaf má ale pod čepicí – borský zámek býval kdysi majetkem pánů Bušků a Vyklaf se členstvím jednoho pana Buška chlubí již několik let. Jestliže je tedy pan

Bušek z Vyklafu pravděpodobně potomkem bývalých majitelů stavby, není přece nic proti ničemu protáhnout se bok po boku s ním skulinou v pletivu a alespoň z nádvoří tu krásu obhlédnout...

Je pravda, že sbornistyně s tímto nápadem nesouhlasila, ale Chodové jsou jak známo tvrdé palice, a vzdor racionálnímu postoji vedení se někteří neposluchové před loretou alespoň vyfotili.

Po zdolání zamknutého zámeckého vchodu už se neúprosně blížil čas oběda. Personál místní jídelny byl uchvácen spontánností Vyklafů, z nichž si někteří i nad gulášem prozpěvovali úryvky z Mozartova Requiem, jiní nemohli zastavit hlasitý smích, další želeli nedojedených kusů masa na cizím talíři a další si jen tak beze slov s blaženým výrazem vychutnávali točeného piva...

Po obědě se Vyklaf sešel v chrámu, aby nepromeškal svých pět minut akustické zkoušky. Hmm, moc času nám tedy na akustický test nebylo dáno, ale to žádnému ze 14 účastníků přehlídky, takže fair-play se vším všudy. Po „akustičce“ jsme omrkli nabídku cédéček na stolku u vstupu do chrámové lodi a ejhle – ono tam dvojcédečko se záznamem loňského 10. ročníku přehlídky chrámových sborů z katedrály sv. Bartoloměje v Plzni za 100,- Kč – no, nekup to! ☺ Páni, že to ale z toho záznamu krásně znělo... Teď už nám nezbylo než přát si, aby se nám letošní vystoupení podařilo alespoň tak pěkně jako to loňské.

Začátek přehlídky se blíží, ale zima nepolevuje, jdeme se tedy zahřát zpátky do kina, kde si opět během potlachu s obsluhou dopřáváme sladkého občerstvení a zaléváme je teplými nápoji. A protože s blížícím se vystoupením přibývá nervozity, obsadil Vyklaf znovu na chvíli prostory kinosálu a (tentokrát s již s roztaženou oponou) nachystaný repertoár projel naposled „na neostro“. A pak už vzhůru do chrámu, ať nepropásneme zahájení přehlídky.

Je to tady, přehlídka začala. Vše jede jak po drátku, necháváme se vtáhnout do nádhery libozvučných tónů skladeb interpretovaných prvními šesti sbory a než se nadějeme, už uvaděčka ohlašuje domažlický chrámový sbor, zaujímáme určená místa před oltářem, úvodní tóny a Všechno nám krásně klaplo – Bohu díky! Popelkám se povedlo vybrat moc pěkný repertoár, od úvodní čistě vokální záležitosti „Smilování“, přes Brucknera, Mozarta a Michnu s doprovodem varhan až po závěrečnou rytmickou píseň ze zpěvníku Hosana s doprovodem kytary a tamburíny) a publikum na to patřičně reagovalo skutečným aplausem. Marná sláva – Vyklaf se posluchačům v Boru opravdu líbil. A Vyklafu se zase moc líbilo v Boru. Všechna nervozita z nás spadla, měli jsme velkou radost, že se vystoupení povedlo. Po skončení přehlídky si ještě chrámové sbory společně zapěly roráty a pak už se všichni rozutekli zpátky domů. Vyklaf byl po vydažené přehlídce v tak dobrém rozmaru, že cestou zpátky v bordové Fiestě i tamburínka sama od sebe zvonila do rytmu četných výmolů, kterými řidička statečně projížděla – nevynechala ani jediný ☺ Sečteno podtrženo – byl to fakt super den. ☺

Kopajda